

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra MOD

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 226.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983000411232/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

hundredeoganden Psalme af David, hvor han siger: »Himlene de ældes alle som et Klædebon. Du skifter dem som en Klædning, og de omskiftes; men Du *er*, og Dine Aar de endes ej.« — For er nu ikke Himlen idag som et Klædebon? Det kunde være Liigklæder altsammen for *mine* Øjne, hvis Gud ikke havde frelst mig i Nat. Og nu er Himlen histude som et Banner for mine Øjne, der udfoldes i Solen. — — — Nu er jeg færdig med min Mad, nu er jeg parat! Følger I med derud, Hr. Magister?»

»Det har hele Tiden været min Agt.«

»Vel, saa kommer I. — Jeg gaar ind i Klosteret forat hente det forbandede Pergament, som nu skal overgives til Flammene!«

Der var 3—4 Gange saa mange Mennesker paa Gaden, da Doktor Martin kom derud, som der plejede at være, og de gik næsten alle i samme Retning, øst paa, ud mod Elsterporten. Det var da nemt at se, hvad Ærinde de havde; men det var ellers tilfældigt Folk. Fra Hoffet var der ingen; det havde Doktor Martin da hellerikke ventet; men han saae helleringen fra Universitetet, hverken Studenter eller Professorer. Det var dog ellers af Universitetet, han havde faaet den pavelige Bulle udleveret, som laa derhjemme i hans Celle. Men det lod altsaa ikke til, at de Studerende, enten offentlig eller privat, enten Lærere eller Elever, vilde have nogen Delagtighed i Sagen. Ja, Magister Philip vilde jo da. — Doktor Martin var saa vant til at handle efter Ordre og i Overensstemmelse med sin Orden, saa Gaden pludselig saae ham saa bleg og fattig ud, — men i næste Øjeblik var dette dog svundet af hans Bevidsthed, bortdrevet af en modig Varme, som han ikke havde faaet ved at være i Selskab med Mennesker.

Wolf var ikke hjemme. Han maatte allerede være kjørt derud med sin Trækvogn, hvorpaa de pavelige Retsbøger eller Dekretaler var læssede. Doktor Martin tog selv Pergamentsrullen, hvorpaa Bandbullens Ord stod trykt, med sig og gik atter ud paa Gaden.

Menneskemængden var bleven mere end fordoblet paa den korte Tid. Og nu var der saamænd Universitetsfolk! Der var meget Sort i Mængden af Baccalaureer, Magistre, Professorer, og desforuden store, brogede Pletter og Striber af de alminde-

lige Studenters Klynger, der ingen andre Udmærkelser besad end deres overmaade spraglede Dragter. Men alle var højtidelige og tavse, der var ingen, som raabte eller sang.

Nu saae Doktor Martin Magister Melanchthon komme ud paa sin høje Trappe lidt oppe i Gaden sammen med sin unge, anseelige Kone, Borgmesterens Datter. Men nærmere Doktor Martin kom hans gode Ven og Collega Professor Amsdorf. Med denne slog han saa Følge østpaa.

»Nu er det om at gjøre,« sagde Amsdorf, »om hans Heilighed Paven kan indsee, at det ikke er det Wittenberg Universitet, der brænder hans Bulle, omendskjønt det har udleveret den til jer og følger jer hen til Baalet med sit hele Mandskab.«

»Han maa i saa Fald have meget stærke Grunde til at ville indsee det!«

»Men hvad siger I saa dertil, Doktor Luther, at Hr. Spalatin under 3. December har tilskrevet Hans kurfyrstelige Naade om jer Hensigt, og denne har intet svaret derpaa og intet gjort for at hindre jer!«

»Naar Gud først vil en Ting, saa er der intet mere at undres paa ved den. Men ellers saae jeg helst, at vor naadige Kurfyrste holdt sig udenfor alt dette.«

»Det skal han ogsaa nok,« sagde Amsdorf. »Ellers kjender jeg ham ikke ret.« — —

Vejen, man havde at gaa, var ganske kort. Lige udenfor Elsterporten laa et Hospital, og bag dette var en Plads, hvor man bl. a. plejede at opbrænde de Pestsyges Tøj fra Hospitalet. — Her samlede efterhaanden de mange Mennesker, som i Dag var paa Færde.

En Magister Lenz byggede, med Hjælp af et Par Studenter, en Brændestabel her paa den flade Mark. Det var ikke videre godt for Folk at see, da man sletikke kunde komme til Vejrs. Der var adskillig Trængsel forat komme ind i den inderste Kreds.

Man lagde Mærke til dette, at Byens Mestermænd og hans Svende ikke var sat til at gjøre noget her. Det maatte vel saa betyde, at Byen ikke vilde drage Skyld paa sig ved at blande sig i den Sag. Nogle fandt, at dette var forsigtigt gjort, andre, at det var fejgt. — Der var jo ellers ogsaa Tjenere nok, som Universitetet kunde have sat dertil. Men det maatte altsaa hellerikke være. — — Besynderligt var det jo i Grunden, at saadan en Munk som denne Doktor Martin eller Doktor Luther — som mange jo snakkede saa meget om —